

Arrest

nr. 105 259 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN HEE, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Hussain Abad (district Qarghayi van de provincie Laghman), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Uw broer Obaidullah zou zijn vermoord door jullie vroegere burens, met wie jullie een eigendomsconflict gehad zouden hebben. Na de moord op uw broer zouden jullie burens zijn weggevlucht en niet meer zijn teruggekeerd. Jullie zouden ook niets meer van hen hebben vernomen. Uw andere broer Z. U. zou 8 maanden hebben gediend bij het Afghan National Army (ANA) en later ook 9 maanden bij de commandotroepen. Op een dag zou hij een dreigbrief van de Taliban hebben ontvangen waarin werd geëist dat hij het ANA moest verlaten en zich bij de Taliban moest aansluiten, maar Z. U. zou dit niet serieus hebben genomen en de brief publiekelijk in de bazaar hebben verscheurd. Na dit incident zou uw broer terug zijn gaan werken, maar enkele weken nadien in ziekteverlof terug naar huis zijn gekomen. Tijdens deze periode, in het jaar 1388 (2009 Gregoriaanse kalender (GK)), zou de Taliban op een nacht naar uw huis zijn gekomen en uw

broer hebben meegenomen. Sindsdien zouden jullie niets meer vernomen hebben van hem. Aangezien de Taliban reeds vroeger vaak in de regio was komen prediken over de jihad en gezien de ontvoering van uw broer, zou u zelf ook beginnen vrezen zijn dat ook u door de Taliban zou worden lastiggevallen. Daarnaast vreesde u ook dat de familie met wie jullie in het verleden een eigendomsconflict hadden via de Taliban wraak zou willen nemen op u. Sinds de ontvoering van uw broer zou u daarom bij verschillende familieleden zijn ondergedoken. 5 à 6 maanden na de ontvoering van uw broer zou u vanuit het huis van uw tante in Char Bargh (Qarghayi district, Laghman provincie) zijn vertrokken uit Afghanistan. U zou zo'n 2 jaar in Griekenland hebben verbleven alvorens u daar kon vertrekken en uiteindelijk op 17 oktober 2012 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op de volgende dag. Sinds uw vertrek zou u nog om de 2 à 3 maanden telefonisch contact hebben met uw ouders. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 1/08/1391 (22 oktober 2012 Gregoriaanse kalender (GK)), de taskara van uw vader, een attest opgesteld door de commandant van uw broers unit betreffende zijn tewerkstelling, een attest van de dorpsouderen betreffende uw problemen, een certificaat van uw broers militaire en commando training, de ANA-badge van uw broer d.d. 11 juli 2008 en foto's van uw broer bij het ANA. Verder legt u ook een kopie neer van de taskara van uw broer Z. U..

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen te moeten vrezen met de Taliban. Vooreerst dient te worden bemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Op basis van een medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij werd vastgesteld dat u op 23 oktober 2012 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goed schatting is. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en dient tevens te worden besloten dat u hebt getracht de asielinstanties te misleiden door foutieve gegevens op te geven. Uw bewering dat u niet zeker was van uw leeftijd en u gewoon de leeftijd had vermeld die op uw taskara stond (17 jaar), kan niet in overweging worden genomen. U verklaart immers zelf 3 jaar geleden uw land te hebben verlaten, wat logischerwijs betekent dat de leeftijdsbepaling op uw taskara al minstens 3 jaar geleden gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 12). Bovenstaande doet dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien bevatten de door u afgelegde verklaringen ook heel wat tegenstrijdigheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden, die uw geloofwaardigheid verder grondig aantasten. Zo verklaart u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het CGVS dat u na de ontvoering van uw broer een bericht had ontvangen van de Taliban waarin zij van u eisten dat u zich bij hen zou aansluiten en ermee dreigden u anders gedwongen te rekruteren, zoals zij met uw broer hadden gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer later tijdens het gehoor nogmaals wordt gepeild naar de reden waarom u de Taliban vreesde na uw broers ontvoering, meent u plots dat de Taliban gevraagd had naar u, maar dat dit pas na uw vertrek was gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 25). U verklaart hierna ook uitdrukkelijk dat u voor uw vertrek enkel de Taliban vreesde omwille van de ontvoering van uw broer, omwille van het feit dat zij jongens rekruteerden in het dorp en omwille van het vroegere eigendomsconflict met jullie burens, maar dat u geen weet hebt van dreigementen die expliciet naar u gericht waren terwijl u nog in Afghanistan verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 25-26, 27). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u eerder in het gehoor wel verklaarde een bericht van de Taliban te hebben ontvangen toen u nog in Afghanistan was, meent dat de Taliban dit tegen uw vader had gezegd en dat u toen 'misschien' al het land had verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 27). Dat u echter niet meer zou weten of dit bericht werd ontvangen voor of na uw vertrek, is erg ongeloofwaardig. Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u, nadat u het bericht van de Taliban had gekregen, hierover met uw vader had gesproken en dat hij daarom besloot u het land uit te sturen (gehoorverslag CGVS, p. 19), waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat u toen verklaarde dat dit incident aan uw vertrek voorafging. Uw verklaring voor deze contradictie, dat u 'in de war bent' (gehoorverslag CGVS, p. 27), is gezien de ernst ervan dan ook helemaal niet afdoende. Bovendien legde u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nóg een andere verklaring af, nl. dat een dorpsgenoot u had gevraagd om u bij de Taliban aan te sluiten en dat uw vader hierna besloot u het land uit te sturen (zie gehoorverslag DVZ d.d. 28/11/2012). Na een confrontatie hiermee, meent u dit niet te hebben gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 27-28). Deze tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielaanvraag betreffen, doen dan ook onherstelbare afbreuk aan het geloof dat kan worden gehecht aan de dreiging die zou uitgegaan zijn van de Taliban en bijgevolg ook aan de vrees die u beweert te hebben ten overstaan van de Taliban in Afghanistan. Ook andere elementen dragen hier nog aan bij. Wat betreft uw argument de Taliban te vrezen, omdat zij vaak naar het dorp waren gekomen om de jihad te prediken en al jongens hadden gerekruteerd (gehoorverslag CGVS, p. 25 en 19), kunnen bijvoorbeeld ook een aantal kanttekeningen

worden gemaakt. Zo kunt u vooreerst geen enkel concreet voorbeeld geven van andere jongens uit uw dorp die reeds door de Taliban gedwongen werden gerekruteerd (gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Verder meent u in verband met de visites van de Taliban in uw regio dat zij vaak naar een madrassa in het dorp Kamal Pur gingen om daar tegen de leerlingen over de jihad te prediken (gehoorverslag CGVS, p. 19). U meent dan ook één van de jongens te zijn geweest die door de Taliban in deze madrassa werd aangesproken (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat u echter ooit naar een madrassa zou zijn geweest, staat haaks op uw eerdere verklaring nooit naar school te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw verklaring hiervoor dat u enkel werd gevraagd of u ooit naar school was geweest en niet expliciet of u ooit naar een madrassa was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 19), is in dit licht niet afdoende. Als er alsnog geloof kan worden gehecht aan uw bewering in deze madrassa school te hebben gelopen, quod non, bevatten uw verklaringen alsnog heel wat elementen die uw bewering in de madrassa door de Taliban te zijn aangesproken verder onderuit halen. Wanneer u immers wordt gevraagd meer te vertellen over deze visites van de Taliban in uw madrassa, begint u plots over een ander onderwerp, namelijk over het hoofd van de inlichtingendienst van uw district die door de Taliban zou zijn vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd waarover de Taliban sprak in de madrassa, beweert u heel algemeen en oppervlakkig dat zij zeiden dat de Amerikanen in het land waren, dat zij het land hadden vernietigd en dat het jullie taak was om de jihad uit te voeren tegen hen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Als hierna dan een poging wordt ondernomen om meer gedetailleerd in te gaan op deze preken van de Taliban in uw madrassa, meent u plots dat de Taliban niet naar de madrassa kwam, maar dat het de mullah van de madrassa was die collaboreerde met de Taliban en dat hij connecties had met de moordenaar van het hoofd van de inlichtingendienst (gehoorverslag CGVS, p. 20). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid dat u bedoelde dat de mullah zelf een talib was en dat hij in de madrassa de jihad preekte (gehoorverslag CGVS, p. 20-21), is helemaal niet afdoende gezien u het eerder meermaals had over de Taliban die naar uw madrassa kwam (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Verder weet u ook van jongens die uit uw madrassa gerekruteerd zouden zijn geen voorbeelden te geven (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wat betreft de moord op Gulab, het hoofd van de inlichtingendienst van uw district, meent u dat de moordenaar, Haji Galian, mogelijks betrokken was bij de ontvoering van uw broer. Hoewel u hiervoor geen enkele aanwijzing kunt geven, meent u dat hij misschien kon betrokken zijn, omdat hij een beruchte talib was in de regio (gehoorverslag CGVS, p. 22). U verklaart verder ook dat Haji Galian geen link heeft met uw persoonlijke problemen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dit staat echter haaks op uw verklaringen afgelegd na aankomst bij de DVZ, waar u meende dat uw vader u na uw vertrek had ingelicht dat u niet naar Afghanistan terug kon, omdat de verdachte van de moord op Gulab was vrijgelaten en hij de persoon was die had gezegd dat u zich bij de Taliban moest aansluiten (gehoorverslag DVZ d.d. 28/11/2012). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, meent u dat uw vader u enkel zei dat deze persoon gevaarlijk was en u kwaad kon doen (gehoorverslag CGVS, p. 28). De vraag dringt zich hierbij echter op waarom Haji Galian het per se op u zou hebben gemunt, zeker gezien zijn betrokkenheid bij de moord op een heel belangrijk persoon. Uw antwoorden dat 'dat zijn activiteiten zijn' en dat 'hij een moordenaar was en dus ook mogelijks u iets kon aandoen', zijn in dit licht maar weinig verhelderend. Daarnaast meent u ook de Taliban te vrezen, omdat jullie bang waren dat de burens met wie uw familie vroeger een eigendomsconflict had de Taliban zou gebruiken om wraak te nemen op jullie (gehoorverslag CGVS, p. 25). In dit verband dient echter te worden bemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat er ook maar een enkele aanleiding zou zijn om aan te nemen dat dit het geval zou zijn. Zo verklaart u zelf dat deze familie na de moord op uw broer vertrokken was en sindsdien nooit meer is teruggekeerd en dat jullie ook niets meer van hen hebben vernomen (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 29). U meent verder te weten dat deze familie nog in Afghanistan verblijft, maar verklaart er geen idee van te hebben waar zij zouden wonen in het land. Wanneer u dan wordt gevraagd hoe u kunt weten dat deze familie nog in het land is, verklaart u dat niet iedereen het zich kan veroorloven naar het buitenland te gaan. Wanneer dan verder wordt aangedrongen op hoe u dit met zekerheid kunt weten, meent u uiteindelijk dat 'anderen' hadden gezegd dat ze 'ergens' waren, 'misschien' in de provincie Kunduz. Als hier dan verder wordt op aangedrongen, verklaart u uiteindelijk dat deze familie wel degelijk in Kunduz zou wonen, maar dat u niet weet op welk adres (gehoorverslag CGVS, p. 28-29). De incoherentie die ook in deze verklaringen wordt aangetroffen, doet opnieuw ernstige twijfels ontstaan bij de oprechtheid van uw verklaringen, ditmaal over het eigendomsconflict. Bovendien dringt zich de vraag op waarom jullie deze familie nog zouden moeten vrezen, aangezien het net zij waren die uw broer hadden vermoord. Uw verklaring dat zij zoiets uit angst zouden doen, is dan ook maar weinig aannemelijk (gehoorverslag CGVS, p. 29). Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat ook uw verklaringen betreffende de periode voor uw vertrek uit Afghanistan tegenstrijdigheden bevatten. Zo verklaarde u aanvankelijk de laatste maand voor uw vertrek bij uw tante in Char Bagh te hebben doorgebracht en voordien ook 40 dagen bij een andere tante in Kamal Pur te zijn ondergedoken. U zou voor de rest op geen andere plaatsen hebben verbleven en gewoon thuis zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 12). Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u tijdens de 5-6

maanden tussen de ontvoering van uw broer en uw vertrek uit Afghanistan continu ondergedoken hebt geleefd bij uw tantes en niet meer naar huis bent teruggekeerd (gehoorverslag CGVS, p. 26). Met deze contradictie geconfronteerd, meent u dat het een fout betreft en dat u in deze periode wel degelijk bij vier verschillende tantes steeds had ondergedoken (gehoorverslag CGVS, p. 26-27). Dat u hier echter geen melding van zou hebben gemaakt, wanneer u uitdrukkelijk werd gevraagd op welke plaatsen u allemaal had verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 12), is opmerkelijk. Gezien bovenstaande argumentatie en het gebrek aan een (geloofwaardig) element waaruit kan worden opgemaakt dat de Taliban een bedreiging vormde voor u in Afghanistan, kan worden geconcludeerd dat aan uw voorgehouden vrees voor de Taliban in Afghanistan geen geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Uw taskara, de taskara's van uw vader en broer Zaker Ullah, alsook de documenten ter staving van uw broers werk betreffen geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld. Wat betreft het document van de dorpsouderen dient te worden bemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen in uw geval, zoals hierboven werd weergegeven, niet het geval blijkt te zijn. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Qarghayi van de provincie Laghman (gehoorverslag CGVS, p. 4-8), kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de hoofdstad Kabul worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. U verklaart immers nooit problemen te hebben gekend met de Afgaanse autoriteiten of met andere burgers in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarnaast zou uw familie een stuk land bezitten van 4 jerib waaruit ook kan worden afgeleid dat u eventueel ook door hen financieel kan worden ondersteund (gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook uw verklaring dat 'niet iedere familie het kan betalen om het land te verlaten', is een duidelijke aanwijzing dat uw familie wel degelijk over geld beschikt. Dat u nergens elders zou kunnen verblijven omwille van de dreiging uitgaande van de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 28) kan – gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen (zie supra) – niet in overweging worden genomen. Ook uw argument dat zich niet elders in het land kan vestigen, omdat de familie met wie jullie een eigendomsconflict hadden u schade kon aanrichten (gehoorverslag CGVS, p. 28), werd reeds eerder in deze beslissing ontkracht (zie supra). Verder haalt u geen redenen aan waarom u zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 28-29). Gezien bovenstaande is er dan ook geen reden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid zou beschikken om naar Kabul te verhuizen en zich aldaar te vestigen. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn

gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker verwijst naar een rapport van ecoinet met een opsomming van aanslagen in Kaboel en stelt dat het rapport duidelijk aantoont dat er regelmatig burgerslachtoffers vallen.

Verzoeker stelt ook dat Kaboel als vluchtalternatief enkel een optie is als de vluchteling kan terugvallen op familie, op een sociaal netwerk of op de eigen etnische gemeenschap. Verzoeker verwijst hiervoor naar een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen. Verzoeker wijst erop dat hij in Kaboel geen familie of netwerk heeft.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift enkele stukken toe over de veiligheidstoestand in Afghanistan.

2.2. Verweer

De commissaris-generaal heeft op 12 april 2013 een nota ingediend, waarin hij vraagt om de vordering van verzoeker ongegrond te verklaren.

De commissaris-generaal heeft aan deze nota twee nieuwe stukken toegevoegd: *subject related briefing* “Afghanistan” – “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict”, 22 maart 2013, *subject related briefing* “Afghanistan” – “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse”, 21 maart 2013.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielaanvraag. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban moet vrezen. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen heel wat tegenstrijdigheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden bevatten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in haar verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de stad Kaboel.

De Raad wijst er vooreerst op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/Zweden*, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat een medisch onderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op 23 oktober 2012 ouder dan achttien jaar was, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is (Dienst Voogdij, leeftijdsbepaling, 26 oktober 2012). Verzoeker is op dit ogenblik dus meerderjarig en moet bijgevolg als een mannelijke alleenstaande worden beschouwd.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn

binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 gaat de veiligheid in de stad Kaboel er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit en lijkt het erop dat de Afgaanse veiligheidsdiensten steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Het geweld in de stad bestaat vooral uit complexe aanvallen op highprofiledoelwitten. Daarnaast is er in de stad Kaboel ook een probleem met criminaliteit. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER